

Zod Exarion

Priscilla Heisilgard

A dark, hooded figure, possibly a crow mask, stands in a dark, fiery environment. The figure is holding a flaming torch that illuminates the scene. The background is dark with red and orange flames and smoke. The figure is wearing a dark, hooded robe with a mask that has a crow-like appearance. The overall mood is dark and ominous.

Crow Mask

หน้ากากอีกาปีกไม้เท้าลงไปตรงใจกลางวงเวท
พลันมานาสีแดงก็ไหลหยดจากไม้เท้าลงไปเหมือนหยดเลือด

The image is a full-page illustration. In the center, a large, dark, and menacing figure, possibly a demon or a corrupted warrior, is depicted. The figure is heavily engulfed in bright orange and yellow flames, which appear to be consuming its body. The figure's face is partially obscured by the fire, but its eyes and mouth are visible, showing a grimace. The figure's arms are outstretched, and its hands are also covered in fire. In the background, a dark city skyline is visible, with several tall buildings and a bridge. The sky is dark and smoky, with some lighter areas where the fire's glow is reflected. The overall mood is dark, intense, and destructive.

The Demon of Destruction Dadaneuph

ปีศาจทำลายล้างดาเดเนูปเฟยร่างจริงแล้ว
มันสยายปีกที่ไฟล่อออกมา จากนั้นก็ส่งเสียงร้องคำรามขึ้นฟ้า

Azest Kingscrown

Romantica Eru

Levon

เวทมนตร์ของผู้อุกลีบบมา ต้องไม่ธรรมดา

3

귀환자의 마법은 특별해야 합니다

Usonan 유소난

เขียน

lunadala

แปล

ORKA

ภาพประกอบ

ก ล ร อ ่ าน คี อ ร าก ฐ าน ที่ ส ำ ค ญ

คำพูดของเดเซียร์ทำให้พรมมองดูทางนั้นทางนี้ด้วยสีหน้าตื่นเต้น
ขณะที่อาเชิสต์หยิบหนังสือที่พกมาด้วยออกมามาอ่าน

- Usonan

คำนำสำนักพิมพ์

แม้ภายนอกเดเชียร์จะมีท่าทีสบายๆ เป็นหัวหน้าปาร์ตี้ที่กระตือรือร้นฝึกฝนสมาชิกในกลุ่ม ทว่าแท้จริงแล้วเขามีเรื่องให้ต้องคิดมากมาย และมีบาดแผลฝังใจ เหตุการณ์พิชิตวงกตเงาในชาติที่แล้วยังฝังลึกในความทรงจำของเขา โดยเฉพาะเหตุการณ์ตอนที่โรแมนตีกำตาย

ความทรงจำเหล่านั้นปรากฏขึ้นในความฝัน ทั้งยังโผล่มาซ้อนทับภาพความจริงในปัจจุบัน นั่นทำให้เขายังต้องฝึกฝนสมาชิกปาร์ตี้หนักยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้ทุกอย่างซ้ำรอยเดิมเมื่อวันนั้นมาถึง

ทว่าเวลาผ่านไปยังไม่ถึงปี วงกตเงายังไม่อุบัติ มหันตภัยก็เกิดขึ้นแล้ว มหันตภัยที่ว่านั้นคืออะไร คราวนี้เดเชียร์จะใช้อะไรต่อกรกับสิ่งนั้น เขาที่ตอนนี้เป็นเพียงนักเวทสามเซอร์เคิลที่อาศัยตราสัญลักษณ์แห่งโรอาเปิดใช้เวทมนตร์ขั้นสูงกว่านั้นได้ไม่กี่ระดับจะปกป้องทุกคนได้อย่างไร ขอเชิญผู้อ่านมาร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กับทุกคนในเรื่อง

Levon

บทที่ 1

ปิดทอมฤดูร้อน

นครรัฐอัลเรีย ศูนย์กลางแห่งวิศวกรรมเวทมนตร์

อัลเรียในอดีตเคยเป็นเมืองหลวงแห่ง‘คูมา เมริลสัน’ อาณาจักรเวทมนตร์ที่เคยอยู่ในจุดสูงสุดของอารยธรรมเวทมนตร์ ทว่าล่มสลายไปเพราะสูญเสียนักเวทจำนวนมากและเสื่อมถอยลงอย่างรวดเร็ว

แต่ถึงอย่างนั้นที่นี่ก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่อีกครั้งพร้อมกับการก่อตั้งหอคอยเวท ในปัจจุบันด้วยความสามารถด้านเทคโนโลยีอันเป็นเลิศในทวีปทำให้มีศักยภาพในการป้องกันดินแดนสูง จึงได้รับการยอมรับให้เป็นนครรัฐที่มีอำนาจอธิปไตยปกครองตนเอง

เหตุผลที่สถานที่แห่งนี้ได้รับการเรียกขานว่าเป็นศูนย์กลางแห่งวิศวกรรมเวทมนตร์นั้นมีเพียงเหตุผลเดียว คือมีสำนักงานใหญ่ของหอคอยเวทตั้งอยู่

หอคอยเวท

องค์กรการดำรงดับนานาชาติที่เป็นสุดยอดในหลากหลายแขนง ตั้งแต่อุปกรณ์สำหรับใช้ในทางทหารไปจนถึงอุปกรณ์เครื่องใช้ในบ้าน ผู้นำวิศวกรรมเวทมนตร์ที่ก้าวหน้าด้วยความสามารถด้านเทคโนโลยีที่ล้ำสมัย

เป็นองค์กรที่อยู่ในจุดสูงสุดท่ามกลางธุรกิจซื้อขายสิ่งประดิษฐ์ที่ใช้อำนาจเวท ในระดับที่แม้แต่อาณาจักรเฮเบรียนหรืออาณาจักรตะวันตกไล่ตามไม่ทัน

สำนักงานใหญ่หอคอยเวทมีโครงสร้างเป็นหอคอยขนาดใหญ่สมกับชื่อ แต่ละชั้นของหอคอยเป็นที่ตั้งของแผนกที่มีมากมายหลากหลาย บรรดานักเวท

ที่อยู่ภายใต้สังกัดหอคอยเวทต่างแสดงอัจฉริยภาพของตนเองได้อย่างอิสระ พยายามสุดความสามารถพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ขึ้นมา

บรรดานักเวทเหล่านั้นแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันได้ตามสบายโดยไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องแผนกใดๆ ทว่ามีห้องปฏิบัติการหนึ่งที่ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไป

ถ้าคนที่ทำงานด้านวิศวกรรมเวทมนตร์ได้ไปเยือนที่แห่งนั้น ไม่ว่าใครก็ต้องประทับใจจนอึ้งงัน

ห้องปฏิบัติการนี้เป็นพื้นที่ในฝันของวิศวกรเวทมนตร์ เพราะมีอุปกรณ์เครื่องมือวิศวกรรมเวทมนตร์ทุกอย่าง ตั้งแต่เครื่องมือขนาดใหญ่ไปจนถึงอุปกรณ์ล้ำสมัยที่ใช้กระบวนการเอ็นชานต์อันประณีตละเอียดอ่อน

วูมมมมมมม

ห้องปฏิบัติการนั้นคือห้องปฏิบัติการของประมุขแห่งหอคอยเวท ‘ซ็อด เอ็กซาเรียน’

ซ็อดวาทอัณมณีเวทไวบนโตะ กำลังตั้งหน้าตั้งตาทำงานเต็มที่
น้ำเสียงจะจามของสตรีดังเบาๆ ออกมาจากลูกแก้วสื่อสารที่วางอยู่บนโตะ
“คิดว่าไม่มีงานอะไรที่ท่านต้องทำในห้องปฏิบัติการแล้วเสียอีกค่ะ”

ฝีมือการจัดการอัณมณีเวทของซ็อดนั้นประณีตมาก เขาตัดแต่งขัดเกลาพื้นผิวด้านนอกของอัณมณีเวทด้วยความละเอียดลออ

“เพิ่งได้รู้จักเทคโนโลยีที่น่าสนใจมานะสิ”

“ฉันไม่เข้าใจเลยคะ ว่าสิ่งที่เรียกว่าเทคโนโลยีนี้มีอะไรน่าสนใจตรงไหน”

“กลไกซับซ้อน ตรรกะดำเนินไปอย่างเป็นระบบ เป็นกฎเกณฑ์ในการสร้างสรรค์สิ่งๆ เมื่อเทคโนโลยีใหม่พัฒนาขึ้นมา โลกก็จะก้าวหน้าไป มีความทันสมัย แค่นี้ก็น่าปลื้มแล้วไม่ใช่หรือ”

“อ้อ คนธรรมดาอย่างฉันเห็นแล้วรู้สึกว่ายด้อยของท่านั้นแหละคะ”
เปลียบ

สะเก็ดไฟกระเด็นออกมาจากอัณมณีเวท

น้ำเสียงที่ดังออกมาจากลูกแก้วสื่อสารสูงขึ้นหนึ่งระดับ

“ท่านคะ ช่วยสนใจที่เราคุยกันหน่อยได้ไหมคะ นี่เพิ่งได้คุยกันครั้งแรก

หลังจากที่ไม่ได้คุยมาหลายเดือนเลยนะคะ”

“ยังไงก็เจอเธอเมื่อไหร่ก็ได้อยู่แล้วนี่ สำหรับฉันเรื่องเทคโนโลยีต้องมาก่อน”

“ได้พูดคุยกันเป็นการส่วนตัวกับนักบุญหญิงแท้ๆ มีแค่ท่านคนเดียว
นะคะที่พูดแบบนี้ได้”

นักบุญหญิงแห่งความพิสุทธ์ ‘พริสซิลลา’

สตรีที่เป็นผู้นำศาสนาอาร์ทิมิสซึ่งแผ่อิทธิพลไปทั่วทั้งทวีป

เธออยู่ในตำแหน่งสูงส่งที่เรียกได้ว่าไม่แพ้ประมุข ขนาดที่ได้รับการ
ขนานนามว่าเป็นกษัตริย์ลำดับที่หกของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกซึ่งประกอบ
ไปด้วยห้าประเทศ

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าท่านเข้าร่วมการประชุมสมัชชาในครั้งนั้นไม่ได้สิ
นะคะ”

ทางสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกจะจัดการประชุมโดยเชิญคณะพันธมิตร
มาร่วมอภิปรายญัตติสำคัญด้วยกันในช่วงฤดูร้อนของทุกปี

การประชุมสมัชชาเป็นงานประชุมประจำปีที่ใหญ่ที่สุดของสหพันธ์อาณาจักร
ตะวันตก

“อ้อ ครั้งนี้จะไปร่วมประชุมด้วยนะ”

“จู่ๆ ลมอะไรพัดใส่หรือยังงั้นคะ”

“พอดีที่ปรึกษาด้านเทคนิคของหอคอยเวทที่เพิ่งเข้ามาใหม่บอกว่าอยาก
เข้าร่วมนะ”

“ที่ปรึกษาด้านเทคนิคเธอคะ ชื่ออะไรแล้วนะ เฮปาทุซ รองประมุข
หอคอยเวท? ไม่ก็อิลเลียนอส อัจฉริยะแห่งภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือ? อืม นี่ก็
ชื่อคนที่ฉันรู้ไม่ออกเลยนะคะ หรือว่าท่านไปเจอนักเวทถือสันโดษที่ฉันไม่รู้จักมา
แบบนี้หรือเปล่านั้นคะ”

“นักเวทหนึ่งเซอร์เคิลนะ เดเซียร์ อาร์มอง”

“วะฮะฮ่า!”

เสียงหัวเราะลั่นดังออกมาจากลูกแก้วสีอัสสาร

“ท่านคะ มีอาการหลงๆ ลืมๆ เหมะ”

“คนคนนั้นมีคุณสมบัติมากพอนะ”

“แหม ฉันคงจะไปว่าอะไรเรื่องการจัดการบุคลากรในธุรกิจที่ท่านเป็นผู้ว่าไม่ได้อยู่แล้วละค่ะ แต่ชื่อนี้รู้สึกเหมือนว่าได้ยินจากไหนบ่อยๆ นะคะ”

“ก็น่าจะได้ยินบ่อยแหละ เขาเป็นซิงเกิลแรงเกอร์ของโรงเรียนเฮเบรียน”

“ท่านคะ? นี่ท่านคงไม่ได้ตั้งใจจะให้บุคลากรของโรงเรียนเฮเบรียนไปเข้าร่วมประชุมสัมมนาใช่ไหมคะ”

“เขาไม่ได้ไปเข้าร่วมในฐานะบุคลากรของอาณาจักรเฮเบรียน แต่เข้าร่วมในฐานะบุคลากรของหอคอยเวทนะ”

“แต่ก็น่าเป็นห่วงนิดหน่อยนะคะ...”

อาณาจักรเฮเบรียนกับสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกเป็นปฏิปักษ์กันมายาวนาน

สงครามระหว่างทั้งสองฝ่ายดำเนินมาต่อเนื่องจนกระทั่งก่อนที่โลกแห่งเงาจะอุบัติ เมื่อการปรากฏขึ้นของโลกแห่งเงาคูกามมวลงมนุษยชาติ จึงจำเป็นต้องพักสงครามไว้ชั่วคราวอย่างเลี่ยงไม่ได้

แต่การพักสงครามชั่วคราวนั้นฟังทลาลงพร้อมกับที่วิธีการเอนชานต์ถูกพัฒนาขึ้น

อัญมณีเวทที่ได้รับจากการพิชิตโลกแห่งเงาเริ่มแสดงคุณค่า จึงทำให้อาณาจักรเฮเบรียนกับสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกพิพาทกันเรื่อยมาด้วยหวังอยากเคลียร์โลกแห่งเงาให้ได้มากขึ้นแม้อีกสักโลกก็ยังดี

เนื่องจากอัญมณีเวทที่ได้จากโลกแห่งเงาซึ่งอุบัติขึ้นทุกปีนั้นมีจำกัด ปริมาณที่ได้มาอยู่ในมือจึงเกี่ยวพันไปถึงความแตกต่างด้านอำนาจของอาณาจักร

“รู้เรื่องโลกแห่งเงาที่อุบัติขึ้นในคราวนี้ใช่ไหม”

“แน่นอนค่ะ ดีใจจะแย่ ยิ่งช่วงนี้งบประมาณยังไม่ค่อยพอด้วยค่ะ”

“ไม่ใช่อะไรหรอก แต่ปาร์ตี้ของเดเซียร์พิชิตโลกแห่งเงาในครั้งนี้อันได้แล้วได้ยินเรื่องเกี่ยวกับการล่มสลายของจักรวรรดิดีลิร์ทที่ไม่มีใครรู้มาด้วยนะ”

“การล่มสลายของจักรวรรดิดีลิร์ท?! จริงหรือคะ!”

“ใช่แล้ว เรื่องที่เธอทุ่มเทศ์ค้นคว้านั้นแหละ”

“สรุปว่าเป็นยังไงกันแน่คะ!”

“ยังไงก็คงจะได้อยู่ดี แต่ไปฟังจากปากเขาเองก็ดีไม่น้อยนะ คิดว่ายังไงล่ะ”

พรึ่ซึลลาตอบกลับแบบไม่มีทางเลือก

“ค่ะ ก็คงต้องลองไปเจอตุลั้กั้ครั้งแล้วสินะคะ”

โลกกำลังแตกสลาย

ทุกอย่างกำลังพังทลาย

ครึ้นนน!

ครึ้น!

เสียงความโกลาหลที่ดังสนั่นในสมรภูมิดุเดือดนั้นบอกกว่าเวลากำลังเดินไป

เสียงกริ่ดร้องโหยหวน เสียงร้องตะโกน เสียงอาวุธปะทะกัน

แว่วเสียงคลื่นกระทบซัดสาด ที่ชายหาดไกลๆ เต็มไปด้วยเถ่าถ่าน

รู้สึกเหมือนกลืนน้ำทะเลเหม็นคาวเตะปลายจมูกแล้วหายไป เปลวไฟ
แผดเผาไปทั่วทุกทิศ ไอร้อนทำให้เหนื่อยล้าสุดท้านทน

ภายใต้ท้องฟ้าสีเถ่าถ่าน สมรภูมิรบถูกย้อมด้วยสีแดงฉาน

“...”

ร่างนับพันกระเจายเกลื่อนพื้นที่

พอหินลาวาถูกทิ้งลงมา ทุกครั้งที่ม่ีเสียงกริ่ดร้อง ผู้คนจำนวนมาก
จะสั่นใจไป

ในสถานที่ม่ีการสังหารอย่างม่ีเลือกหน้าเช่นนั้น พลันสายตาก็สะดุด
กับหญิงสาวที่กำลังดิ้นทุรนทุรายในขณะที่ร่างกายเหลือเฟือเพียงท่อนบน

เมื่อหญิงสาวสบตาเดเซียร์ก็อ้าปากโดยพลัน ทว่าไร้สุ้มเสียงใด กลับกลายเป็นม่ีเลือดสดๆ กระอักออกมาแทน

เดเซียร์อ่านปากของเธอได้

“ม่ีเอยากตาย เดเซียร์”

ม่ีนานสายตาของเธอก็เริ่มพร่าเลือน

ณ วินาทีนั้น ร่างของเขารู้เริ่ยวแรงลั้มลงราวกับตุ้กตาหุ่นเชิดที่เชือกขาด

ลั้่งที่เขาทำเพื่อหญิงสาวคนนั้นได้ มีเพียงหลักตามาวนาเท่านั้น

บนป้ายชื่อที่จมอยู่ในกองฝุ่นดินนั้นเขียนว่า...

‘โรแมนติกา เอรุ’

น้ำตาไม่ไหล

ใจสลาย ความผิดหวังท่วมท้นจนไม่มีที่ว่างเหลือให้ความเสียใจ

เดเชียร์เงยหน้าขึ้น สูดปลายสายตาเบื้องหน้ามีบางอย่างขนาดมหึมา

ต้นเหตุของสภาพทั้งหมดนี้

ปีศาจร้ายแห่งยุคมิติที่เคยได้ยินจากเรื่องเล่าในตำนาน

เพศฆาตชั่วร้ายตัวสูงสิบเมตร มีไฟนรกล้อมรอบราวกับเป็นแผงคอ

ที่พันกรามสลักตัวอักษรรุนแรง

เดเชียร์จ้องมองมันด้วยความตะลึงแล้วเอ่ยชื่อของมันออกมาทันที

“ปีศาจทำลายล้าง ดาเดนุฟ”

บนท้องฟ้า เวทมนตร์กว่าร้อยสูตรกำลังพุ่งเข้าใส่โจมตีปีศาจร้ายตนนั้น

เสียงระเบิดดังกึกก้อง

ไร้ซึ่งความเสียหาย ทว่ากลับกลายเป็นสิ่งนั้นไปกระตุ้นมันมากกว่า

ดาเดนุฟร้องคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่น

“โฮกกกกกกกกกก!”

เหล่ามนุษย์ถึงแม้จะมีเวทมนตร์ป้องกันรายล้อม ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าอำนาจ
ที่เหนือกว่าก็ต้องตัวสั่นสะท้านไปตาม ๆ กัน

นักเวทส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดขณะที่เลือดไหลทะลักออกมาจากหูและตา

สิ่งมีชีวิตอันตรายนั้นที่จริงเรียกว่าทายนะยังน้อยไป

แผ่นดินที่มันเหยียบย่ำลั่นสะเทือน เมฆครีမ်พุ่งสู่ท้องฟ้าราวกับภูเขาลูกใหญ่

ระเบิด แผ่นดินไหว อุกกาบาตขนาดมหึมาพุ่งเข้ามาประชิด

ขนาดของอุกกาบาตมหึมาเห็นชัดเต็มตา

ครึ้นนนน!

“...!”

ตะเบ็งเสียงกรีดร้อง แต่ลำคอแหบแห้งมีเพียงเสียงลมออกมาเท่านั้น

เดเซียร์ลืมหูลืมตาสะดุ้งลุกขึ้นมาแล้วหันไปมองรอบๆ

ผนังสีชมพูอ่อนๆ เหมือนผิวที่ทาครีมบำรุงเป็นอย่างดี เพอร์นิเจอร์จัดเรียงไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย กลิ่นอายยามเช้าตรู่อุดผ่านหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้เข้ามา

เขายกสองมือขึ้นกุมหน้า

“ฝัน...หรือหกรอ”

ความร้อนที่ทำให้รู้สึกไม่ดีแผ่กระจายทั่วฝ่ามือ เหงื่อชุ่มไปทั้งตัว ความทรงจำโหดร้ายที่ทรมาณเขา นั้นเป็นเหมือนรอยแผลที่หลงเหลืออยู่

รอยแผลเป็นที่ไม่อาจลบเลือนได้ชั่วชีวิต

วันศุกร์สุดท้ายของภาคการศึกษาทั้งร้อนและชื้น

ป้ายประกาศที่บอกว่าอีกไม่นานจะถึงวันปิดเทอมฤดูร้อนทำให้เหล่านักเรียนโรงเรียนเฮเบรียนต่างพากันดีใจ

ในช่วงคาบเรียนบรรยายวิชาเวทมนตร์ศาสตร์ที่บรรยายากาสนุกสนานครึกครื้น เดเซียร์เข้าไปในห้องบรรยายแล้วพบว่าโรแมนติกาและอาเชิสต์จับจองที่นั่งไว้เรียบร้อยแล้ว

พริ้มไม่อยู่ เพราะวิชานี้เป็นวิชาเวทมนตร์ศาสตร์เขาจึงไม่ต้องเข้าเรียนก็ได้

“อรุณสวัสดิ์เดเซียร์”

“อรุณสวัสดิ์”

“อรุณสวัสดิ์นะ”

เขาตอบกลับแล้ววางหนังสือลงบนโต๊ะเรียนที่อยู่ติดกับโรแมนติกา ก่อนจะดึงเก้าอี้ออกมานั่ง

โรแมนติกาเอ่ยถามเมื่อเห็นรอยคล้ำใต้ตาเขา

“นี่ วันไหนทำไมหน้านายถึงได้ดูเพลียขนาดนั้นนะ ไม่ได้นอนหรอ”

เดเซียร์ทาวพลงตอบ

“ฝันร้ายก็เลยตื่นเร็วแหละสิ”

“นายฝันร้าย? ไม่น่าเชื่อ แต่นายเข้ามาในฝันร้ายของฉันบ่อยเลยนะ”

“ฝันถึงฉันยังไงเหรอ”

“ฝันว่านายเป็นจอมมารล่ะ”

“...อย่างนั้นเหรอ”

แล้วโรแมนติก็กำกั้วอะไรบางอย่างออกจากกระเป๋ายื่นให้เขา

“ถ้าเพ็ญก็กินนี้ซะ นี่เป็นวิชาของศาสตราจารย์บริดเจ็ตซะด้วยสิ ถ้าว่างเดียวก็เป็นเรื่องเอาหละ”

“นั่นสิ ขอบใจนะ”

สิ่งที่โรแมนติกำยื่นให้เขาคือลูกอมรสมินต์ เมื่อเดซีร์รับมาก็เอาเข้าปาก รสมินต์สดชื่นสัมผัสลิ้นแล้วลงไปคอ

ยังเหลือเวลาอีกห้านาทีก่อนวิชานี้จะเริ่ม เดซีร์หันไปถามอาเช็สต์และโรแมนติว่า

“เดี๋ยวก็จะปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว มีอะไรต้องทำเป็นพิเศษไหม”

“ฉันไม่มี คิดว่าน่าจะอยู่ที่โรงเรียนไปเรื่อย ๆ นะ” อาเช็สต์ตอบ
ในความทรงจำของเขาก็ดูเหมือนว่าเธอจะอยู่ที่โรงเรียนตลอดในช่วงปิดเทอม

“ฉันน่าจะกลับบ้านนะ ไม่ได้เจอพ่อแม่มานานแล้ว เขียนแต่จดหมายอย่างเดียว ก็ยังงงอยู่ คิดว่าต้องกลับไปให้เห็นหน้าบ้าง”

“อา งั้นก็พอดีเลย บ้านเกิดเธออยู่ที่อาณาจักรพรินเลเชียใช่ไหม”

“ใช่ ที่ที่ทะเลสวยยยมากนะ”

อาณาจักรพรินเลเชีย

มีอาณาเขตไม่กว้าง กำลังหารก็อ่อนแอเมื่อเทียบกับอาณาจักรอื่น
ทว่ามีพื้นฐานโครงสร้างทางเศรษฐกิจแข็งแกร่งจากธุรกิจการค้าและ
ธนาคาร ได้รับการขนานนามว่าเป็นอาณาจักรมหาอำนาจด้านเศรษฐกิจ เป็น
หนึ่งในเสาหลักของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตก

“ดี ดีเลย”

“ทำไม คราวนี้จะก่อเรื่องอะไรอีก”

โรแมนติก็นึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูก

“ปิดเทอมนี้มีแผนอย่างหนึ่งนะ โชคดีที่แผนการนี้ไม่ทับซ้อนนะ”

“ตั้งใจฟังที่พูดหรือเปล่า ฉันบอกว่าจะกลับบ้านไง”

“ก็นั่นไง คิดอยู่พอดีว่าปิดเทอมฤดูร้อนครั้งนี้ปาร์ตี้ของเราจะไปทำอาณาจักรพรินเลเซียดีไหม” เดเซียร์พูด “คิดว่าเดี๋ยวจะพูดอีกทีตอนที่พรมอยู่ด้วย ที่อาณาจักรพรินเลเซียมีงานประลองชื่อว่า ‘เอลโลว์โอเซียน’ พอดีนะ ปาร์ตี้ของเราจะไปร่วมการประลองคราวนี้ด้วย”

“อ้อ คิดจะเข้าร่วมงานนั้นด้วยนี่เอง”

สิ่งที่มีชื่อเสียงของอาณาจักรพรินเลเซียมีไม่กี่อย่าง ที่เด่นๆ คือตลาดกระตุ้น เศรษฐกิจ ทะเลสวยงาม และการประลองเอลโลว์โอเซียนเป็นหนึ่งในนั้น

การประลองเอลโลว์โอเซียนเป็นงานประชันศิลปะป้องกันตัวสำหรับเด็กหนุ่มสาวที่อายุต่ำกว่าสิบปี นักเวทและนักดาบที่มั่นใจความสามารถของตนจากแต่ละอาณาจักรจะมาร่วมการประลองนี้

“การประลองเอลโลว์โอเซียน คนเก่งๆ ของแต่ละอาณาจักรน่าจะเข้าร่วมกันหมดนะ ไม่รู้เลยว่าความสามารถระดับพวกเราจะทำผลงานได้ดีหรือเปล่า”

โรแมนติก้าแสดงความคิดเห็นในเชิงลบ

“ถ้าเป็นความสามารถระดับเธอก็มั่นใจได้ คนรุ่นเดียวกับเธอที่ได้สามเซอร์เคิลมีไม่เยอะนักหรอก”

“ก็นะ ระดับฉันซะอย่าง!”

“การเชื่อมั่นในตัวเองเป็นเรื่องดี แต่อย่าให้ถึงขั้นทะนงตัว ตรงนี้ยังมีอาเชิสต์อีกคนที่สำเร็จสามเซอร์เคิล และซื้อมา ประมุขแห่งหอคอยเวทก็สำเร็จสามเซอร์เคิลตอนที่อายุน้อยกว่าพวกเธอตอนนี้สามปี”

โรแมนติก้าที่กำลังเซิดหน้าอย่างมั่นใจหน้ามุ่ยทันใดเมื่อเดเซียร์พูดแบบนั้น

“ถ้าเราทำผลงานได้ ปาร์ตี้ก็จะเป็นที่รู้จักมากขึ้น เรื่องนั้นจะเป็นประโยชน์ในอนาคตอย่างแน่นอน”

“ใช่...การสร้างผลงานดี ๆ ในการประลองที่แต่ละประเทศต่างจับตามองแบบนี้ต้องเป็นประโยชน์แน่นอน” อาเชิสต์พยักหน้าเห็นด้วย

โรแมนติก้าก็เช่นเดียวกัน

“เป็นความคิดที่ใช้ได้เลย ถ้าเราว่าชัยชนะในงานนั้นได้คนอื่นก็จะถูก

เหยียดหยามว่าเป็นปาร์ตี้สามัญชนไม่ได้อีก ดีเลย ที่จริงฉันก็อยากเข้าร่วมมาตั้งนานแล้วด้วย”

“เธอ งั้นก็เหลือแค่ถามพริ้มสินะ”

ต้องรีบแล้วเพราะระยะเวลาการรับสมัครเหลืออีกไม่นาน การประลองเยลโลว์โอเซียนจะเริ่มขึ้นในอีกสามสัปดาห์หลังจากนี้

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้พักสินะเห้ย! นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้พักเลย”

เมื่อโรแมนติก้าพูดอย่างดีใจเดเซียร์ก็ยอถาม

“พูดอะไรนะโรแมนติก้า วันนี้เรียนเสร็จก็ต้องไปฝึกนะ”

“อะไรนะ!”

“เราจะฝึกฝนระดับเดียวกับที่ฝึกอยู่ตอนนี้อยู่เรื่อย ๆ”

“นี่ จำเป็นต้องทำแบบนั้นด้วยเหรอ ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าที่พิชิตโลกแห่งเงาได้ราบรื่นแบบนั้นก็เพราะฉันนะ”

“นั่นมันคนละเรื่องกัน”

“ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ...!”

“ไม่ได้ลืมข้อตกลงในสัญญาใช่ไหม”

ข้อตกลงในสัญญา...ทำตามคำสั่งของหัวหน้าปาร์ตี้อย่างไม่มีเงื่อนไข

โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการฝึกฝน ยังต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด!

“สกปรก นิสัยไม่ดี!”

โรแมนติก้าพนลมหายใจออกจุกดัง “ฮึ” พร้อมสะบัดหน้าพริตอย่างบึ้งบึ้ง

ในตอนนั้นเองเดเซียร์ก็เห็นภาพบางอย่างทับซ้อนท่าทางนั้นขึ้นมา

จู่ๆ ก็รู้สึกหือคล้ายกับว่าได้ยินเสียงกรีดร้องมาจากที่ไหนสักแห่ง

ภาพต่างๆ ลอยผ่านหน้าไปเป็นฉากๆ

ร่างกายท่อนล่างปลิวไป เลือดไหลทะลัก

เขารู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ

“อะไร ทำไมต้องจ้องจนแทบทะลุขนาดนั้นด้วย”

เขาหลุดจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงโรแมนติก้า

“คราวนี้จะไม่ยอม...”

เดเซียร์หลับตาแน่นก่อนจะลืมขึ้น

“โรแมนติก้า วันนี้เธอต้องฝึกหนักเป็นสองเท่าเลยละ”

“ฮะ?!!!!”

โรแมนติก้าได้ยินประโยคนั้นแล้วก็ทำหน้าเหมือนจะขาดใจ

“เดี๋ยวก่อน นี่ทำแบบนี้เพราะฉันด่าว่านิสัยไม่ดีเธอ”

เดเซียร์ไม่ตอบอะไร เขาพลิกปิดหนังสือที่เปิดค้างไว้

“เดี๋ยวละ คุณเดเซียร์คะ ขอโทษนะคะที่ดิฉันปากพล่อย ได้โปรดยกโทษให้ดิฉันด้วยนะคะ เอ๊ะ? นี่ เดี่ยวสิ! เดเซียร์ นายจะไปไหน!”

เดเซียร์เก็บหนังสือแล้วย้ายไปนั่งข้างหน้า ตรงที่นั่งข้างอาเชิสต์

โรแมนติก้าไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เธอตั้งท่าจะเก็บของย้ายที่นั่งตามเขาไป

“สวัสดีค่ะทุกคน! เป็นเช้าที่ดีสำหรับการเรียนเวทมนตร์ศาสตร์จริง ๆ นะคะ!”

ทว่าบริดเจ็ตก็เข้ามาได้จังหวะพอดี โรแมนติก้าจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากจ้องมองเขาเหมือนหมาที่วิ่งไล่ไก่

เที่ยงวัน

ภายในหอประชุมขนาดใหญ่ที่สร้างด้วยหินอ่อนอากาศร้อนจนอึดอัดเล็กน้อย

คนจำนวนมากรวมตัวกันอยู่ในนั้น ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน ทว่าก็มีศาสตราจารย์เข้าร่วมด้วย

จัสติน ผู้อำนวยการโรงเรียนเฮเบรียนขึ้นไปบนแท่นบรรยายแล้วเปิดสวิตช์อุปกรณ์ขยายเสียง

เมื่อเขาพูดหายใจยาวเตรียมพูด ภายในหอประชุมที่เสียงดังเซ็งเซ็งก็พลันเข้าสู่ความเงียบสงบ จัสตินกระแอมหนึ่งครั้งก่อนกล่าว

“นักวิทยาศาสตร์มีจำนวนมาก นักเวทก็มีมากเช่นกัน ระบบเวทมนตร์เซอร์เคิลที่ไร์กฮิลต์เป็นผู้เผยแพร่ทฤษฎีได้กลายมาเป็นพื้นฐานของเวทมนตร์ในปัจจุบัน เทคโนโลยีเอ็นชานต์ที่ซ็อดเป็นผู้พัฒนาขึ้นช่วยเปิดเส้นทางใหม่ให้แก่

มนุษยชาติ นักเวทและนักวิทยาศาสตร์จำนวนมากได้สร้างประโยชน์แก่เรา ส่งผลให้มนุษยย์ปราบปรามภัยพิบัติที่เรียกว่าโลกแห่งเงาและมีชีวิตอยู่รอดมาได้”

เขาพักหายใจครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ

“ผมเชื่อว่าทุกท่านเป็นแบบนั้นได้เช่นเดียวกัน เชื่อกันว่าทุกท่านเป็นโร้กฮิลด์ และชีวิตคนที่สองได้อย่างไม่คลางแคลงใจ และทางโรงเรียนเฮเบรียนของเราที่เป็นสุดยอดสถาบันเวทมนตร์แห่งทวีปจะให้การช่วยเหลือสนับสนุนทุกอย่างแก่ทุกท่านเต็มที่”

จัสตินกวาดตามองนักเรียนที่อยู่เบื้องหน้า ปฏิกริยาตอบสนองของนักเรียนเหล่านั้นแตกต่างกันไป มีทั้งคนที่เหมือนจะเริ่มเบื่อ บางคนกำลังสนุก บางส่วนกำลังตื่นเต้น และมีหลายคนที่ไม่ได้ให้ความสนใจ

เขายิ้มพลางคิดว่าเด็กลงไปก็คือนักเด็ก แล้วเอ่ยบทพูดที่เป็นเหมือนธรรมเนียมปฏิบัติที่มีมายาวนานในโลกนี้

“สมควรแก่เวลาแล้วที่จะจบการบรรยายแต่เพียงเท่านี้ นับแต่นี้ไปเป็นช่วงเวลาปิดเทอมฤดูร้อนของโรงเรียนเฮเบรียนแล้ว”

เสียงโห่ร้องยินดีดังสนั่นขึ้นทั่วหอประชุม ปิดเทอมฤดูร้อนเริ่มขึ้นแล้ว นักเรียนในที่แห่งนั้นต่างพากันแยกย้ายออกไปเหมือนน้ำเซียวกราก

สมาชิกปาร์ตี้ของเดเซียร์มารวมตัวกัน

โรเมนติกาที่แลดูเปลี่ยวเล็กน้อย อาเซิร์ส พร้ม และเดเซียร์

ต่างจากสมาชิกปาร์ตี้คนอื่น ๆ โรเมนติกาทำภาระเป่าเสื้อผ้าใบใหญ่มาด้วย เดเซียร์ พร้ม และอาเซิร์สตัดสินใจอยู่ที่โรงเรียนต่อ คนที่จะเดินทางจึงมีแค่โรเมนติกาคนเดียวเท่านั้น

“ลำบากมาทั้งอาทิตย์เลยนะ”

“...”

“ทั้งหมดก็เพื่อเธอนั่นแหละโรเมนติกา ยิ่งเธอแข็งแกร่งขึ้นเท่าไรในอนาคตก็จะพิชิตโลกแห่งเงาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้นใช่ไหมล่ะ”

“ฮึ!”

โรเมนติกาถอน เพราะการฝึกติดต่อกันทุกวันจนถึงหนึ่งวันก่อนปิดเทอมสำหรับอาการ

“เดี๋ยวจะไปขึ้นรถไฟสายนะครับคุณโรแมนติกา รีบไปเถอะครับ”

“รู้แล้วพริ้ม”

ถึงเวลาต้องไปแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อนให้เต็มที่ แล้วอีกหนึ่งสัปดาห์เจอกันที่อาณาจักรพรินเลเซียนะ”

โรแมนติกาไม่ตอบเดเซียร์ เด็กสาวหมุนตัวเดินลากกระเป๋าออกจากหอประชุมไป

ครี๊ด

โรแมนติกาเดินทอดน่องไปตามถนนสายใหญ่ แล้วลอบหันกลับไปมองด้านหลังเล็กน้อยเมื่อเดินไปได้สักพัก

เดเซียร์ที่ออกมาจากหอประชุมกำลังโบกมือให้เธออยู่

เธอหายจนเล็กน้อย จากนั้นก็พูดขึ้น

“ถ้าไปถึงข้าละก็ฉันไม่ยอมอยู่เฉยหรอกนะ!”

แกริ่ง แกริ่ง

เสียงเป็นจังหวะดังก้องไปรอบทิศทาง ภาพทิวทัศน์นอกหน้าต่างเคลื่อนผ่านไปอย่างไม่หยุดพัก เมื่อมองภาพนั้นไปเรื่อย ๆ ก็เริ่มไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะรถไฟกำลังเคลื่อนที่ไปหรือว่าทิวทัศน์เคลื่อนที่ได้กันแน่

“ในที่สุดก็ได้ออกเดินทางนะครับ”

พริ้มพูดพลางเปิดประตูห้องโดยสารที่อยู่ปลายสุดของขบวนรถไฟแล้วเข้าไป

กว่าที่กลุ่มของเดเซียร์จะผ่านขั้นตอนตรวจสอบการออกนอกประเทศก็หลังจากที่โรแมนติกาเดินทางไปยังอาณาจักรพรินเลเซียนี้ได้สัปดาห์แล้ว เป็นเพราะขั้นตอนเพื่อให้ได้รับการตรวจสอบใช้เวลาค่อนข้างนาน

ปัจจุบันนี้ที่สหพันธ์อาณาจักรตะวันตกกับอาณาจักรเฮเบรียนทำสัญญาสงบศึกกันเพื่อการอยู่รอดจากการคุกคามของโลกแห่งเงา ประชาชนของทั้งสอง

ฝ่ายจึงเดินทางสัญจรไปมาระหว่างกันได้อย่างอิสระ แต่ถึงอย่างนั้นขั้นตอนการตรวจคนเข้าออกก็ยังคงยุ่งยากซับซ้อนเช่นเคย

เพราะ ‘เอาเตอร์’ ที่เป็นกลุ่มอาชญากรมีอยู่ทั่วทวีป ทำให้แต่ละอาณาจักรต้องดำเนินการตรวจสอบคนเข้าออกอย่างเข้มงวด

“ใช้เวลาสามวันกว่าจะถึง เพราะนั่นพักผ่อนให้เต็มที่ไว้เลย”

คำพูดของเดเซียร์ทำให้พรัมมองดูทางนั้นทางนี้ด้วยสีหน้าตื่นเต้น ขณะที่อาเชิสต์หยิบหนังสือที่พกมาด้วยออกมาอ่าน

เดเซียร์ตัดสินใจว่าเขาจะใช้เวลาระหว่างเดินทางทบทวนและจัดการแผนการใหม่

ภายนอกเขาแสดงให้เห็นว่าพาร์ตีไปยังอาณาจักรพรินเลเซียก็เพื่อเข้าร่วมการประลองเอลโลว์โอเซียน แต่ความจริงสำหรับเดเซียร์แล้วนั้นเป็นเพียงผลพลอยได้ เป้าหมายที่แท้จริงของเขาคือเข้าร่วมงานประชุมสมัชชาของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตก

การประชุมสมัชชาคือการประชุมของกลุ่มผู้นำที่ส่งอิทธิพลอย่างมากต่อสหพันธ์อาณาจักรตะวันตก มีกษัตริย์จากห้าประเทศของสหพันธ์เข้าร่วม

และเดเซียร์ก็เข้าร่วมการประชุมครั้งนี้ได้ในฐานะคนของหอคอยเวทด้วยความช่วยเหลือจากซ็อด

“ถ้าเป็นพริสซิลลา...ต้องช่วยได้แน่”

พริสซิลลา ไฮซิลการ์ด

พริสซิลลาได้ชื่อว่าเป็นนักบุญหญิงแห่งความพิสุทธ์ที่มีเวทมนตร์เหนือจากรูปแบบทั่วไป ถึงขั้นได้รับการขนานนามว่าเป็นกษัตริย์ลำดับที่หกของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตก

เธอต้องเข้าร่วมการประชุมสมัชชาในฐานะผู้นำศาสนอาร์ที่มีสเนนอน

“เพื่อเตรียมรับมือกับวงกตเงา จำเป็นต้องพึ่งแรงของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกด้วย”

มีสัญญาณเป็นลางบอกเหตุเกิดขึ้นหลายรอบก่อนที่จะวงกตเงาจะอุบัติขึ้น

ทว่ามนุษย์ไร้ซึ่งความปรองดองจึงรวมพลังต่อต้านกันไม่ได้

แล้ววงกตเงาก็อุบัติขึ้น

เมื่อตกอยู่ในยามคับขันอาณาจักรเฮเบรียนกับสหพันธ์อาณาจักรตะวันตก
ถึงได้เฟื่องก่อตั้งกองกำลังพันธมิตรออกไปพิชิตโลกแห่งเงาที่เลวร้ายที่สุดที่เคยมีมา
ในประวัติศาสตร์ขึ้นอย่างฉุกฉลุกรุก ฦ เวลานั้น

กองกำลังทหารห้าสิบล้านคนถูกส่งออกไป

แต่ละอาณาจักรต่างดึงตัวผู้แข็งแกร่งทั่วโลกมารวมกลุ่มกันแล้วส่งไปยัง
โลกแห่งเงา

ทว่ากลุ่มคนเหล่านั้นบาดเจ็บล้มตายไม่ลงรอยกันมานาน จึงเป็นไปไม่ได้เลย
ที่จะจับมือสามัคคีกันภายในเวลาอันรวดเร็ว

ในที่สุดกองกำลังทหารของอาณาจักรเฮเบรียนและสหพันธ์อาณาจักร
ตะวันตกก็แตกคอกัน ในสภาพเช่นนั้นแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะรับมือกับวงกตเงา
ซึ่งเป็นโลกแห่งเงาที่เลวร้ายที่สุด

‘ตอนนั้นก็...’

เดเซียร์รู้สึกได้ว่าภาพที่เห็นในฝันเฉียดผ่านหน้าไปในชั่วพริบตา

ในชาติก่อนเขาต้องประสบกับสถานการณ์น่าสิ้นหวังมากมายนับไม่ถ้วน
เป็นเวลานาน สิ่งเหล่านั้นฝังลึกอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจ ความรู้สึกเสียใจเพิ่มมากขึ้น
เรื่อย ๆ จนกลายเป็นความโศกเศร้า

ในตอนนั้นเอง...

ก็อก ๆ

ได้ยินเสียงใครบางคนเคาะประตูห้องโดยสาร เดเซียร์จึงหันไปแล้วเอ่ยถาม

“ใครครับ”

ครี๊ด

“ขอโทษนะ พอดีว่านั่งคนเดียวแล้วเหงานะ ขอนั่งด้วยได้ไหม”

ผู้ที่เปิดประตูเข้ามาเป็นผู้ชายผมแซมขาวที่ดูเฟื่องเริ่มเข้าสู่วัยชรา บนใบหน้า
มีร่องรอยของกาลเวลาจารึกไว้อย่างประณีต

เดเซียร์หันไปมองพรมและอาชีสส์

อาชีสส์พยักหน้ารับขณะที่ตายังคงมองหนังสือในมือ พรมเองก็พยักหน้า

เช่นเดียวกัน

“เชิญครับ”

“รบกวนด้วยนะ”

ชายคนนั้นเข้ามาในห้องโดยสาร ห้องนี้เป็นห้องสำหรับนั่งได้สี่คนอยู่แล้ว จึงไม่ทำให้รู้สึกเบียดเสียดแต่อย่างใด

เขามองพรมและเดชีร์สลับกันก่อนจะเอื้อมเอ่ย

“ไม่รู้ว่ามีอะไรทำให้บรรยากาศดี ๆ เสียหรือเปล่าล่ะ”

“ไม่ครับ ไม่เลยครับ”

“เป็นหนุ่มน้อยมารยาทดีจริง ๆ เรียกฉันว่าดีมีทรีก็ได้ พวกเธอเป็นนักเรียนโรงเรียนเฮเบรียนหรือ”

“อ้อ ครับ ผมเดชีร์ อาร์มอนด์ กำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียนเฮเบรียนครับ”

ดีมีทรีได้ยินชื่อเดชีร์แล้วก็ยื่นมือออกไปขอสัมผัส

เดชีร์จับมือเขาตอบแบบไม่ทันได้ตั้งตัว

“รู้จักผมด้วยหรือครับ”

“แน่นอน ชื่อเธอโด่งดังมากเลยละ ก็ควรต้องโด่งดังอยู่แล้ว สามัญชนที่ไม่ถูกความจองหองของชนชั้นสูงกดทับ”

เดชีร์เข้าใจที่ดีมีทรีพูดในทันที

“ชมกันเกินไปแล้วครับ”

“เกินไปตรงไหน การเข้าไปเป็นซิงเกิลแรงเกอร์ของโรงเรียนเฮเบรียนที่ไ้พวกชนชั้นสูงหวงแหนหนักหนาเป็นเรื่องง่ายที่ไหน ลูกของฉันก็เรียนอยู่โรงเรียนเฮเบรียนเหมือนกัน ก็เลยพอรู้ว่าสถานการณ์ในนั้นเป็นยังไง”

“ฮะ ๆ ๆ”

“พูดตามตรง ตอนที่เธอผ่านเข้ารอบในการสอบเลื่อนระดับได้มีคนสงสัยมากเลยละ หมายถึงบางคนคิดว่าเธอคงใช้อุบายหรือไม่กี่ข้อตัวศาสตราจารย์ไว้ อะไรแบบนั้นแหละ แน่หนอนว่าฉันเชื่อเธอตั้งแต่แรกแล้ว! แล้วเธอก็ได้แสดงความสามารถให้เห็นตอนที่พิชิตโลกแห่งเงาระดับสี่นั้นไงล่ะ พวกเธอช่วยทำให้สามัญชนอย่างพวกเราได้รู้ว่ามีศักยภาพทำอะไรได้ ทำให้ได้รู้ความจริงว่าพวกเราที่มีความสามารถไม่แพ้พวกชนชั้นสูงนั้นเหมือนกัน”

ติมิทรียังคงจับมือเหมือนไม่คิดจะปล่อย

สิ่งที่เดเซียร์ทำมีเพียงแสดงให้เห็นว่าถ้าสามัญชนคิดจะทำก็ทำได้เหมือนกัน
ว่าการกระทำนั้นของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลงความคิดของคนอื่น

แม้จะเป็นผลงานที่เล็กน้อยมาก แต่เดเซียร์ก็รู้สึกภูมิใจ เขาคิดว่าแค่นั้น
ก็เพียงพอแล้ว

“นี่ ขอโทษด้วยนะ ที่คนแก่ทำตัวไม่เหมาะสม”

ติมิทรียิ้มอย่างกระดากอาย ก่อนจะมองสำรวจภายในห้องโดยสาร

“แสดงว่าทุกคนที่น่าจะเป็นสมาชิกปาร์ตี้สินะ”

“ใช่แล้วครับ”

“ปีหน้าก็ช่วยพิชิตโลกแห่งเงาด้วยนะ ฝากด้วยล่ะ”

“แน่นอนครับ”

ติมิทรีอยู่กับพวกเขาตลอด กระทั่งเมื่อรถไฟถึงขบวนชานชาลาของสถานีระหว่างทาง
ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของเขาถึงเอย์ลาแล้วจากไป

หลังจากนั้นพวกเขาต้องนั่งรถไฟอีกหนึ่งวันกว่าจะถึงอาณาจักรพรินเลเซีย

โชคดีที่กลุ่มของเดเซียร์ผ่านขั้นตอนการตรวจคนเข้าเมืองมาได้
อย่างง่ายดายเพราะซื้อตั๋วต่างจากตอนตรวจคนออกนอกเมืองก่อนหน้านี้

ภาพที่พวกเขาเห็นเป็นครั้งแรกเมื่อออกมาจากสถานีคือเสาไฟหลายพันต้น
ที่เรียงรายไปตามถนนสายหลักกว้างใหญ่ บริเวณโดยรอบถนนสายหลักนั้นคือ
อาคารหรูหราเรียงรายกันแน่น

เมืองหลวงแห่งอาณาจักรพรินเลเซีย

เมืองแห่งธุรกิจและความมั่งคั่ง ‘เดลต้าไฮม์’

ความยิ่งใหญ่หรูหราของที่นี่บ่งบอกให้รู้ว่าเหตุใดอาณาจักรพรินเลเซีย
ถึงได้รับการเรียกขานว่าประเทศมหาอำนาจด้านเศรษฐกิจ

อาณาจักรพรินเลเซียตั้งอยู่ในตำแหน่งที่เป็นเส้นทางเชื่อมต่อไปยังอาณาจักร
ต่าง ๆ ทางด้านตะวันออกของเดลต้าไฮม์ซึ่งเป็นเมืองหลวงนั้นมีช่องแคบขนาดใหญ่

ทอดยาว

ที่นี่เป็นแหล่งกระจายสินค้าของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกที่ส่งสินค้าออกไปทั่วโลก

สิ่งที่เป็นความภาคภูมิใจอย่างที่สุดของเดลต้าไฮม์ ไม่ใช่อาคารสถาปัตยกรรมหรูหราอลังการหรือถนนหนทางที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี แต่เป็นทะเล

ในช่วงเวลาอำสนธยา ที่ทะเลของเดลต้าไฮม์พระอาทิตย์จะทอแสงสีเหลืองทองสว่างไสวตั้งทองคำราวกับจะแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งของพรินเลเซีย และสิ่งนั้นก็ถูกนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของการประลองแย่งโลว์โอเซียน ขณะที่กลุ่มของเดเซียร์กำลังมองและตกตะลึงกับถนนหนทางของเดลต้าไฮม์อยู่นั้น สายตาของพวกเขาก็พลันเห็นผู้ชายแต่งตัวดีที่ยืนถือป้ายชื่อ

‘เดเซียร์ อาร์มอง’

เดเซียร์ อาร์มอง อ้าปากค้าง ในขณะที่พรมพุดอย่างตื่นตาตื่นใจ “ชื่อของคุณเดเซียร์มาถึงแผ่นดินอื่นที่ไกลแสนไกลขนาดนี้เลยนะครับ... แบบนี้ก็ยากลัวอยู่เหมือนกันนะครับเนี่ย ไม่ใช่ว่าทุกคนในทวีปรู้จักชื่อคุณเดเซียร์กันหมดแล้วหรือครับ”

เอื้ออึก

เดเซียร์กลืนน้ำลายแล้วอ่านคำพูดนั้นเต็มที

“ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ลุงที่เราเจอบนรถไฟนะ ท่านมีลูกที่เรียนอยู่ที่เฮเบรียนก็เลยอาจจะเคยได้ยินมาบ้าง แต่ตรงนั้น...น่าจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างมากกว่า”

อาเชิสต์แสดงความเห็น “ลองไปถามดีกว่าไหม”

“ก็ก็ต้องเป็นอย่างนั้น”

กลุ่มของเดเซียร์เดินเข้าไปหาผู้ชายคนนั้น เขาหันมาถาม

“คุณเดเซียร์หรือเปล่าครับ”

“ใช่ครับ...”

เดเซียร์เบนสายตาไปมองที่ป้าย ชายคนนั้นค่อยๆ เก็บป้ายลงแล้วโค้งศีรษะ

ให้เขา

“ผมมาจากบริษัทเอร์คุรับ คุณหนูโรแมนติก้าทำให้มารับไปที่คฤหาสน์ครับ ทางเราเตรียมรถม้าไว้เรียบร้อยแล้วครับ”

“...!”

แม้จะคิดว่าอยู่แล้วว่าจะไปหาเธอ แต่ก็ไม่นึกว่าจะได้เจอกันด้วยวิธีนี้

“จะว่าไปบริษัทเอร์คุก็เป็นบริษัทที่ใหญ่มากด้วยนี่”

พร้อมที่เฟื่องตระหนักได้ว่าโรแมนติก้าเป็นทายาทตระกูลร่ำรวยเอ่ยพิมพ์

“คุณโรแมนติก้ารวยมากเลยนะครับ...”

เพราะโรแมนติก้าเป็นผู้หญิงหัวจนวนดูไม่เหมือนเป็นคุณหนูของบริษัทใหญ่ ทำให้เขาสัมผัสความจริงเรื่องนี้บ่อยๆ

พวกเขา นั่งรถม้าที่บริษัทเอร์คุจัดเตรียมไว้ให้ และเมื่อไปถึงคฤหาสน์ของโรแมนติก้าก็เป็นเวลาเมื่อเย็นแล้ว

เป็นคฤหาสน์ที่รายล้อมด้วยวิวทัศนสวยงาม มองเห็นทะเลชัดเจน

เมื่อทอดกริ๊งหน้าประตูโรแมนติก้าก็วิ่งออกมาต้อนรับ เธอสวมชุดเดรสลูกไม้สมกับเป็นเด็กสาว

ออกมาแล้วเธอก็หันไปทักทายพร้อมอย่างสดใส ก่อนจะหันไปหาอาเช็สต์ แสร้งทักทายพอเป็นพิธี เน้นนอนว่าอาเช็สต์ไม่ได้สนใจเรื่องนั้น

สุดท้ายโรแมนติก้าก็หันหน้ามาประจันกับเดเซียร์

“มาไม่สายนี่”

“สัญญาไว้แล้วนี่ ฉันไม่เคยผิดสัญญาหรอก”

“รีบเข้ามาเถอะ ยังไม่ได้กินอะไรกันมาใช่ไหม เดี่ยวจะเตรียมเมื่อเย็นไว้ให้ ระหว่างนี้ก็ไปอาบน้ำรอกันก่อน เดี่ยวคนใช้จะพาไป อ้อ แล้วเอาสัมภาระออกจากกระเป๋าด้วยละ”

“เข้าไปข้างในได้เลยเธอ ไม่ต้องทักทายคุณพ่อคุณแม่เธอก่อนเธอ”

“มันเย็นแล้วเอาไว้อยู่ทักทายคร่าวหน้า ตอนนี้นี่ที่ไม่มีใครนอกจากฉัน และคนใช้สองสามคนนะ”

“หืม?”

“ที่นี่คือบ้านพักตากอากาศ พ่อแม่ฉันอยู่คฤหาสน์อีกที่”

“นี่คือบ้านพักตากอากาศเหรอ”

เดเซียร์ถึงกับพูดไม่ออก ชัดเลยว่านี่ไม่ใช่ระดับธรรมดา

กลุ่มของเดเซียร์เข้าไปในคฤหาสน์แล้วแยกย้ายกันเข้าห้องไปจัดการสัมภาระของตน และหลังจากกินมื้อเย็นที่โรแมนติกาจัดเตรียมไว้ให้อย่างหรูหราอลังการแล้ว พวกเขาก็มานั่งล้อมวงกินของว่างกันในห้องนั่งเล่น

ภาพของทะเลยามค่ำคืนที่มองเห็นจากห้องนั่งเล่นนั้นงดงามมาก

หลังจากที่เพลิดเพลินกับของว่างกันไปครู่หนึ่งแล้ว โรแมนติกาก็เปรยขึ้นมา

“ฉันทำเรื่องสมัครเข้าร่วมการประลองเอลโลว์โอเซียนเรียบร้อยแล้ว คราวนี้ก็เหลือแค่รอเวลาอีกหกวันเท่านั้น”

“เหรอ ถ้าอย่างนั้นก็ฝึกเพิ่มได้อีกสิเนี่ย”

“ฝึก”

คำพูดนั้นทำให้โรแมนติกาเปลี่ยนท่าทีกะทันหัน เธอหันไปพูดกับเดเซียร์อย่างอ่อนหวานละมุนละไม

“นี่ เดเซียร์ พวกเราตั้งใจฝึกกันมากเลยจนถึงก่อนหน้านี้ใช้ไหมล่ะ แถมยังพิชิตโลกแห่งเงาได้สำเร็จแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ยังเป็นช่วงปิดเทอมอีกไม่ใช่เหรอ”

พริ้มที่ฟังอยู่เข้ามาแทรกบทสนทนา

“ใช่แล้วครับคุณเดเซียร์ ไม่รู้ว่าพวกเราจะได้มาอาณาจักรพรินเลเซียอีกทีตอนไหนนะครับ”

“ใช่ ๆ วันนี้มาถึงเย็นก็เลยอาจยังไม่ทันเห็น แต่จะบอกให้ว่าทะเลสีเหลืองทองอร่ามสวยสุด ๆ ไปเลยล่ะ”

“ขอแคว้นหนึ่งน่าจะได้ใช่ไหมครับ”

พริ้มและโรแมนติกาหัวเราะไม่ยั้ง!

เมื่อเป็นแบบนี้เดเซียร์ก็หันไปถามอาเชิสต์

“อาเชิสต์ เธอว่ายังไง”

“ฉันคิดว่าในฐานะหัวหน้าปาร์ตี้ก็ควรพิจารณาเรื่องความต้องการจะ

เที่ยวเล่นพักผ่อนของสมาชิกด้วย”

“นั่นสินะ อย่างนั้นใช่ไหมล่ะ...”

เดเซียร์คิดครุ่นหนึ่งแล้วถอนหายใจ

“เอาเถอะ ก่อนปิดเทอมก็ฝึกกันมาเต็มเหนี่ยวขนาดนั้นแล้ว ถ้าอยากให้ฝึกเพิ่มอีกก็ควรให้รางวัลตอบแทนบ้างแหละ”

เดเซียร์คิดถึงวันข้างหน้าแล้วยอมรับข้อเสนอของโรแมนติกา

“ได้ แค่วันเดียวเท่านั้นนะ”

“ยะฮู้!”

“ทำได้แล้วครับ!”

พร้อมกับโรแมนติกาตีมือไฮไฟว์กัน

เดเซียร์ไม่พูดอะไร ได้แต่มองออกไปนอกหน้าต่าง

ทะเลข้างนอกเป็นสีดำ ได้ยินเสียงคลื่นซัดหาดเบาๆ

หาดทรายสีขาวที่เต็มไปด้วยทรายเม็ดเล็กละเอียดอีกทีก็พลุกพล่านด้วยบรรยากาศของช่วงหน้าร้อน

ร่วมชายหาดหลากหลายสีว้างไกลย้อนชายหาด เหล่าพ่อค้าแม่ค้าเดินวนเวียนเร่ขายของกิน นักท่องเที่ยวทำกิจกรรมกันอย่างสนุกสนานคึกคัก

อาจเพราะเป็นช่วงวันหยุดจึงทำให้คนค่อนข้างมาก และวันนี้เดเซียร์เองก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น

เดเซียร์ที่สวมกางเกงขาสั้นเอามือป้องแดดมองไปทางนั้นทางนี้ เขากำลังมองหาสมาชิกบาร์ดีของตัวเองอยู่ ก่อนหน้านี้พวกเขานัดมาเจอกันที่บริเวณนี้ก่อนแยกย้ายกันไปเปลี่ยนชุด

“รอนานไหม”

เดเซียร์หันไปทางที่มาของเสียง

คนที่ยืนอยู่ด้านหลังเขาคือโรแมนติกาในชุดบิกินี ช่วงล่างของชุดเป็นกระโปรง เสริมให้เด็กสาวยิ่งดูน่ารักมากขึ้น

แม้เดซีร์จะทำตัวไม่ถูกที่เห็นโรแมนติกาเผยความเป็นผู้หญิงของตัวเอง
อย่างกล้าหาญต่างจากเวลาปกติ แต่เขาก็ตอบออกไปโดยพยายามไม่แสดงความ
รู้สึกให้รู้

“ไม่ ไม่ค่อย”

“ค่อยยังชั่วหน่อย”

“จะมาค่อยยังชั่วอะไร ฉันแค่ตอบแบบนั้นไปตามมารยาท ควรถามซ้ำ
อีกครั้งหรือเปล่า”

“ก็เจ้าตัวบอกว่าไม่ แล้วทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะ”

พวกเขาหักทลายกันแล้วก็เข้าร่วมชายหาดมาปกริมหาด

หลังจากเตรียมสิ่งของสำหรับเล่นสนุกเรียบร้อยแล้วเดซีร์ถึงเพิ่งได้
หายใจหายคอ โรแมนติกาเปรยถามเขา

“ละ...แล้วเป็นยังไง”

“ก็ดีนะ ได้มาดูทะเลอย่างที่เธอบอกนี่เป็นเรื่องที่ดีเลยละ”

“คนโง่! หมายถึงชุดว่ายน้ำอะ ชุดว่ายน้ำ!”

“อะ...เข้ากับเธอดีนี่”

คำพูดนั้นทำให้โรแมนติกาเซ็ดหน้าตอบ

“นี่เป็นชุดว่ายน้ำที่ฉันดีไซน์เองเลยนะ ยังไงก็ต้องเข้ากับฉันแน่นอน”

“เธอทำเองเลยหรอ ยอดมากเลย”

เดซีร์รู้สึกแปลกใจ ไม่รู้มาก่อนว่าเด็กสาวจะมีความสามารถอื่นนอกเหนือ
ไปจากเรื่องเวทมนตร์อีกด้วย

“ฉันมีพรสวรรค์เรื่องการดีไซน์มาตั้งแต่เกิดเลยละ การทดลองทำตุ๊กตาก็ได้มาจากการดีไซน์เนี่ยแหละ ชุดว่ายน้ำของอาเชิร์สต์กับพริมฉันก็เป็นคนเลือก
ให้เหมือนกัน”

“ชุดว่ายน้ำของพริมกับอาเชิร์สต์ด้วยหรอ อันนั้นน่าเป็นห่วงแฮะ...”

“ฮึ! ให้เห็นก่อนเหอะ!”

ซ่า

เสียงคลื่นซัดสาด พวกเขาน่าจะรวมกันได้ประมาณห้านาทีแล้ว และตอนนั้น
ใครบางคนก็เดินเข้ามาตรงที่พวกเขาอยู่

“หาอยู่ตั้งนานนะครับ”

พริ้มสวมเสื้อนอกยาวถึงเอว

เขาทำปากขมขมิบ เมื่อเห็นสายตาของเดเชียร์แล้วก็รู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไร
จึงปลดชิปเสื้อนอกออกเล็กน้อย

“ใส่แต่ชุดว่ายน้ำน้ำมันเงินนะครับ...”

ชุดว่ายน้ำแนบเนื้อนั้นยิ่งเน้นย้ำรูปร่างแบบบางของเขาให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น
ไปอีก

ภายใต้เสื้อนอกที่ปลิวสะบัดตามแรงลมเผยให้เห็นสะโพกเพรียว

“เอ่อ ชุดนี้ไม่เข้ากับผมเลยใช่ไหมครับ”

สิ่งที่ยอดเยี่ยมกว่านั้นคือสีหน้าของพริ้ม เขาหน้าแดงปลั่งทำปากขมขมิบ
พลงซ้อนสายตามองเดเชียร์

ถ้าบอกว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นเด็กสาวก็เชื่อได้โดยไม่รู้สึกละอายใจ
แม้แต่หน่อย ตอนที่เขาทำหน้าที่แบบนั้นพริ้มซ้อนสายตาขึ้นมอง ไม่ว่าใครก็ต้อง
รู้สึกสะท้านหัวนไหวทั้งนั้น

เดเชียร์ก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว รู้สึกว่าภาพที่เห็นตรงหน้าเหมือนความฝัน
“มันเป็นการผสมผสานที่ทำลายล้างสุดๆ ไปเลย...!”

โรแมนติก้ากอดอกพยักหน้าอย่างพอใจ

“นั่นไง รู้อยู่แล้วว่านายต้องทำหน้าที่แบบนี้แหละ”

เดเชียร์หันไปพูดกับเธอ

“โรแมนติก้า”

“หืม?”

เขาชูนิ้วโป้งให้เธอ

“ขอโทษนะที่ไม่เชื่อใจเธอแป๊บหนึ่ง เธอนี้สุดยอดเลย”

“หึๆ โถๆ เพิ่งจะมารู้ค่าของเงินเอาตอนนี้ มันหายไปหน่อยไหม”

“กำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่เหรอครับ”

พริ้มไม่เข้าใจเรื่องที่พวกเขาสองคนคุยกัน

“พูดว่านายน่ารักจริงๆ ว่างละพริ้ม”

“จริงเหรอครับ”